

РЕШЕНИЕ

№ 625

гр. Силистра, 03.11.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – СИЛИСТРА в публично заседание на четвърти октомври през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Люба Ст. Стоилкова

като разгледа докладваното от Люба Ст. Стоилкова Гражданско дело № 20223420100809 по описа за 2022 година

ИЩЕЦЪТ Д. И. В., ЕГН *****, от гр. Силистра, представляван от адв.Др.Ч., моли съда да постанови решение, с което да осъди ответника, да му заплати сумата от 16 470.40 лева, представляваща обезщетение, в размер на 8 месечни възнаграждения по 2058.80 лева, за прослужените от него до 20 години, които ответникът не му е заплатил при прекратяване на служебното правоотношение, заедно със законната лихва, считано от 03.06.2022г-. датата на предявяване на иска пред съда-до окончателното изплащане на задължението.

Твърди, че е назначен на длъжност „Главен инспектор, спасител, той и ръководител на спасителна група“ в Държавна агенция “Гражданска защита“ към МС на РБългария, с работно място „Дирекция „Гражданска защита“-обл.Силистра, отдел „Аварийно-спасителни дейности“. Правоотношението възниква с Трудов договор №551/11.06.2001г. като през годините са настъпили множество законодателни промени, рефлектирали върху структурата на работодателя и вида на правоотношението им- то се преобразува от трудово в служебно. Въпреки това, следва да се приеме, че е налице правопримство на работодателя /чл.123,ал.1,т.7 от КТ/, поради което трудовото правоотношение не се прекратява, а се запазва.

Със Заповед 812К-1610/11.03.3022г. на Министъра на вътрешните работи, служебното му правоотношение е прекратено на основание чл.226,ал.1,т.1 от ЗМВР, поради навършване на пределна пенсионна възраст.

Преди прекратяване на правоотношението е заемал длъжността инспектор по ЗН, IV степен в сектор „Пожарогасителна и спасителна дейност“ към Регионална Дирекция „Пожарна безопасност и защита на населението“- СС, при Главна дирекция „Пожарна

безопасност и защита на населението“ – МВР.

С цитираната заповед е разпоредено да му се изплатят полагащите се обезщетения по ЗМВР и му е изплатено обезщетение за 12 години. Според него, на основание чл.234,ал.1 от ЗМВР, му се дължи обезщетение в максимален размер до 20 възнаграждения, тъй като по силата на настъпилото правоприемство на работодателя, следва да приеме, че от 2001г. до прекратяване на правоотношението на 11.03.2022г.- е работил на една и съща длъжност при същия работодател.

Ако съдът не сподели тези доводи, то моли да се има предвид разпоредбата на чл.235,ал.3 от ЗМВР, при приложение на която също му се дължи обезщетение в размер на 20 заплати, а не както е определено от работодателя 12.

Това го мотивира да предяви иска си, като претендира и разноските си по делото.

ОТВЕТНИКЪТ ГЛАВНА ДИРЕКЦИЯ ПОЖАРНА БЕЗОПАСНОСТ И ЗАЩИТА НА НАСЕЛЕНИЕТО, представляван от Н.Н., с адрес: гр. С. ул. „П.“ № ....., чрез процесуалния си представител, С.П., оспорва предявените искове.

Признава факта, че за част от процесния период е бил с ищеца в служебно правоотношение, спрямо което са приложими разпоредбите на Закона за министерство на вътрешните работи /ЗМВР/. Не оспорва заеманата от служителя длъжност, както и факта, че правоотношението е прекратено.

Счита, че по реда на чл.234 от ЗМВР, на държавните служители от МВР се дължат предвидените обезщетения като се вземат предвид само прослужените реално години на длъжност държавни служители в МВР. Чл.235 от ЗМВР определя кои прослужени години, в кои ведомства се вземат предвид. Нормите на КТ и ЗДС са неприложими към случая, тъй като специалният закон ЗМВР е по-благоприятен за служителя и определеното по него обезщетение е в по-голям размер.

Излага доводи, че разпоредбата на чл.123 от КТ не намира приложение, тъй като трудовото правоотношение с ищеца е прекратено през 2009г. и същият е назначен на основание ЗМВР като новото правоотношение не е такова по КТ, нито по ЗДС. Поради това не са налице предпоставките за универсално правоприемство, а именно видът на правоотношението при стария работодател да се запази и при новия.

Оспорва и доводите за приложение на чл.235,ал.3 от ЗМВР, тъй като не са налице предвидените в нея предпоставки.

Поради това, моли съда да отхвърли предявените искове като неоснователни.

Като неоснователна следва да се отхвърли и акцесорната претенция за обезщетение за забава, както и искането за присъждане на разноски.

Като съобрази становищата на страните и събраните по делото писмени доказателства, съдът прие за установено следното:

Предявени са искове с правно основание чл.234,ал.1 от ЗМВР и чл.86 от ЗЗД.

Съгласно разпоредбата на чл.234,ал.1 от ЗМВР, при прекратяване на служебното

правоотношение държавните служители имат право на обезщетение в размер на толкова месечни възнаграждения, колкото прослужени години имат, но не повече от 20. Размерът на дължимото обезщетение се определя по правилата на чл. 235, ал.1 от ЗМВР, като относима към случая на ищеца е т.1 от разпоредбата, според която при определяне размера на обезщетението по чл. 234 се вземат предвид прослужените години като държавен служител, офицер или сержант в МВР.

Правоотношението в което ищецът участва, започва като трудово-Трудов договор №551 от 11.06.2001г. /л.8 по делото/ и приключва като служебно с издаването на Заповед № 8121К-1610/11.03.2022г./ л.13 по делото/ .

Страните не оспорват, че в периода 11.06.2001г. -11.03.2022г. ищецът е работил в системата на гражданска защита, която през периода е имала различни организационни форми към различни министерства и други ведомства. Във всички тези случаи е налице универсално правоприемство по смисъла на чл.87а от ЗДСл и чл.123 от КТ, като държавната дейност по гражданска защита на населението, каквито функции има и осъществяваната от ищеца дейност, преминава към различни държавни органи. Преобразуването на правоотношението не става по волята на страните, а по силата на закона. /В този смисъл е и съдебната практика- Тълкувателно решение №10/27.11.2014г. постановено от ОС на ГК на ВКС по т.д №10/2013г. по описа на ВКС; Решение №330/17.11.2014г. на ВКС по гр.д. №2780/2014г. ;Решение № 5/04.01.2021г. постановено по в.гр.д.№ 7440/2021г. по описа на СГС/.

Приложими към случая са разпоредбите на § 57от ЗАКОН за изменение и допълнение на Закона за Министерството на вътрешните работи (обн., ДВ, бр. 17 от 2006 г.; изм., бр. 30, 102 и 105 от 2006 г., бр. 11, 31, 41, 46, 57, 64 и 109 от 2007 г., бр. 28, 43, 69, 94 и 98 от 2008 г., бр. 27, 42, 74, 82 и 93 от 2009 г., бр. 88 от 2010 г., бр. 9, 23, 47, 48 и 81 от 2011 г. и бр. 38 от 2012 г.), според която стажът, придобит по Закона за държавния служител и по Кодекса на труда от служителите по § 64 от преходните и заключителните разпоредби на Закона за изменение и допълнение на Закона за Министерството на вътрешните работи (ДВ, бр. 93 от 2009 г.)- какъвто е и **ищецът- се зачита за работа при един и същ работодател, съответно орган по назначаване.**

Последващата трансформация засягаща статута на ГД“ПБС“ и в частност на ищеца, е предвидена с §92 от Преходните и заключителни разпоредби на ЗИДЗМВР, с влизане в сила на закона, а това е станало на 01.01.2011г. в следствие на това заварените служебни и трудови правоотношения на държавните служители и лицата, работещи по трудово правоотношение, в Главна дирекция "Пожарна безопасност и спасяване", в Главна дирекция "Гражданска защита" и в звената "Пожарна безопасност и спасяване" в областните дирекции на МВР, се преобразуват съответно в служебни и трудови правоотношения на държавни служители и лица, работещи по трудово правоотношение, в Главна дирекция "Пожарна безопасност и защита на населението" . В алинея първа на коментираната разпоредба изрично е предвидено, че създадената с този закон Главна дирекция "Пожарна безопасност и защита на населението" е правоприемник на активите, пасивите, правата и

задълженията на Главна дирекция "Пожарна безопасност и спасяване", на Главна дирекция "Гражданска защита" и на областните дирекции на МВР за звената "Пожарна безопасност и спасяване".

Въпреки структурните и организационни промени, по силата на цитираните разпоредби и законови фикции, следва да се приеме, че и стажът придобит при работодателите на ищеца преди МВР, следва да се зачете като стаж придобит при същия работодател- МВР- и следва да се има предвид при определяне размера на дължимото обезщетение.

Съдът не споделя становището, утвърдено със съдебната практика, че в тези случаи на ищеца се дължи обезщетение по КТ и по ЗДСл- за периода, когато той е работил по трудово, съответно по служебно отношение при работодател, различен от МВР. ЗМВР е специален закон и предвидената в него норма на чл.234 е по-благоприятна за служителя, в сравнение с тези по КТ и ЗДСл, определящи размерите на обезщетението при прекратяване на правоотношението поради пенсиониране. Базирайки се на изложението по-горе законодателни промени и факта, че през целия периода от 2001г. до месец март 2022г. ищецът е заемал длъжности като главен инспектор, спасител, той и ръководител на спасителна група“, „началник- отдел „Аварийно-спасителни дейности“, инспектор в сектор „Пожарогасителна и спасителна дейност“ към РД“ПБЗН“ – все функции свързани с осъществяване на държавата дейност по защита на населението и по силата на законовите фикции правоотношението е приравнено на токова при един и същ работодател, то следва да се приложи разпоредбата на чл.235,ал.1,т1 от ЗМВР, от което следва , че на ищеца се дължи обезщетение в размер на 20 месечни възнаграждения.

Няма логика, „последният“ работодател да бъде осъден и да понесе отговорността и за обезщетения дължими от предходни работодатели, дължими по КТ или ЗДСл, още повече, че тези структури са престанали да съществуват.

Дори и при придържане към решенията, дадени от съдебната практика, претенцията на ищеца отново е основателна, тъй като се установи, че му е заплатено обезщетение в размер на 12 месечни възнаграждения, а от събраните по делото доказателства се установи, че му се дължи и обезщетение по ЗДСл в размер на 10 месечни възнаграждения, тъй като той изпълнява такава длъжност, считано от 2003г.

Поради това, съдът приема исковата претенция за доказана и основателна и я уважава в предявения размер от 16 470.40 лева. Сумата се дължи заедно с обезщетение за забава, в размер на законната лихва, считано от 03.06.2022г./датата на предявяване на иска пред съда/ до окончателното изплащане на задължението.

На основание чл.78,ал.1 от ГПК, ответникът дължи на ищеца направените от него разноски по производството- 1000 лева- възнаграждение за адвокат.

По тези съображения и на основание чл.235 от ГПК, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА ГЛАВНА ДИРЕКЦИЯ ПОЖАРНА БЕЗОПАСНОСТ И ЗАЩИТА НА НАСЕЛЕНИЕТО, да заплати на Д. И. В., ЕГН *****, от гр. Силистра, сумата от 16 470.40(шестнадесет хиляди четиристотин и седемдесет лв. и 40 ст.) лева, представляваща обезщетение, в размер на 8 месечни възнаграждения по 2058.80 лева, за прослужените от него до 20 години, които ответникът не му е заплатил при прекратяване на служебното правоотношение, заедно със законната лихва, считано от 03.06.2022г. до окончателното изплащане на задължението.

ОСЪЖДА ГЛАВНА ДИРЕКЦИЯ ПОЖАРНА БЕЗОПАСНОСТ И ЗАЩИТА НА НАСЕЛЕНИЕТО, да заплати на Д. И. В., ЕГН *****, от гр. Силистра, сумата от 1000/ хиляда/ лева -разноски по гр.д.№ 809/ 2022г. по описа на РС-СС.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред Окръжен съд- Силистра с въззивна жалба, в двуседмичен срок, от връчването му на страните.

Съдия при Районен съд – Силистра: _____